

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 12 november 2020 met nummer RvVb-S-2021-0281
in de zaak met rolnummer 1920-RvVb-0659-SA

Verzoekende partijen	1. mevrouw Michele HEYNEMAN 2. de heer Bart VANTORRE
	vertegenwoordigd door advocaat Isabelle VERHELLE, met woonplaatskeuze op het kantoor te 9800 Deinze, Kerrebroek 99
Verwerende partij	de provincie WEST-VLAANDEREN vertegenwoordigd door de deputatie van de provincieraad
	vertegenwoordigd door advocaat Jo GOETHALS, met woonplaatskeuze op het kantoor te 8800 Roeselare, Kwadestraat 151B/41

I. BESTREDEN BESLISSING

Verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 9 augustus 2020 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van verwerende partij van 2 april 2020.

Verwerende partij heeft het administratief beroep van verzoekende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Knokke-Heist van 31 oktober 2019 niet ingewilligd.

Verwerende partij heeft aan de heer SINGH SUKHDEV (hierna: de aanvrager) een omgevingsvergunning onder voorwaarden verleend voor het verbouwen van een woning naar een woning met gebedsruimte, op het perceel gelegen te 8301 Heist-Aan-Zee (Knokke-Heist), Hendrik Consciencestraat 19, met als kadastrale omschrijving 6de afdeling, sectie G, nummer 0641.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

Verwerende partij dient een nota in over de vordering tot schorsing en het administratief dossier.

2.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot schorsing op de openbare zitting van 8 oktober 2020.

Advocaat Isabelle VERHELLE voert het woord voor verzoekende partijen. Advocaat Jo GOETHALS voert het woord voor verwerende partij.

3.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

1.

De aanvrager dient op 15 juli 2018 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Knokke-Heist een aanvraag in voor een omgevingsvergunning voor het verbouwen van een woning tot woning met gebedsruimte.

Het betreft een tweede aanvraag voor het project, nadat een eerdere gelijkaardige aanvraag door verwerende partij op 21 februari 2019 in graad van administratief beroep wordt geweigerd.

2.

Het perceel ligt volgens het gewestplan 'Brugge-Oostkust', vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 april 1977, in woongebied.

Het perceel ligt ook binnen de grenzen van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan 'Dorpskern Heist', goedgekeurd op 16 december 2010 (hierna: het GRUP), in een 'zone voor eengezinswoningen' (artikel 3).

3.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 5 augustus 2019 tot en met 3 september 2019, dienen onder meer verzoekende partijen een bezwaarschrift in.

De gemeentelijke omgevingsambtenaar adviseert voorwaardelijk gunstig.

Het college van burgemeester en schepenen verleent op 31 oktober 2019 een omgevingsvergunning onder voorwaarden, waarbij het zich aansluit bij het advies van de gemeentelijke omgevingsambtenaar.

4.

Tegen deze beslissing tekenen onder meer verzoekende partijen op 26 november 2019 administratief beroep aan bij verwerende partij.

Het college van burgemeester en schepenen adviseert op 6 januari 2020 om de omgevingsvergunning onder voorwaarden te verlenen.

De provinciale omgevingsambtenaar adviseert op 26 februari 2020 om de aanvraag te weigeren.

Na de hoorzitting van 17 maart 2020 verklaart verwerende partij het beroep op 2 april 2020 ongegrond en verleent ze een omgevingsvergunning onder voorwaarden. Dat is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Standpunt van partijen

1.

Verzoekende partijen stellen dat ze betrokken publiek zijn in de zin van de artikelen 2, 1° en 105, §2, 2° van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning (hierna: OVD). Eerste verzoekende partij stelt dat ze eigenaar is van de aan het project palende woning, terwijl tweede verzoekende partij stelt dat ze eigenaar en bewoner is van de woning die paalt aan deze van eerste verzoekende partij. Ze vrezen dat het project door de dagelijkse dynamiek, waarbij tot 60 gelovigen aanwezig kunnen zijn, de woon- en leefkwaliteit van de omgeving zal aantasten. Ze wijzen daarbij onder meer op de mobiliteitsimpact van de aanvraag, omdat niet wordt voorzien in parkeerplaatsen voor auto's en fietsen op eigen terrein, waardoor de parkeerdruk volledig wordt afgewenteld op het openbaar domein, terwijl de Hendrik Consciencestraat momenteel al een hoge parkeerdruk kent.

2.

Verwerende partij betwist het belang van eerste verzoekende partij, omdat ze niet bewijst dat ze eigenaar is van de aanpalende woning.

Beoordeling door de Raad

1.

Een beroep bij de Raad tegen een in laatste administratieve aanleg genomen beslissing over een omgevingsvergunning kan worden ingesteld door 'het betrokken publiek', waaronder elke natuurlijke persoon die gevolgen ondervindt of waarschijnlijk ondervindt van of belanghebbende is bij de besluitvorming over de afgifte van een omgevingsvergunning (artikel 105, §2, lid 1, 2° en artikel 2, lid 1, 1° van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning - hierna: Omgevingsvergunningsdecreet). Verzoekende partijen moeten in hun verzoekschrift dus voldoende concreet aannemelijk maken dat ze door de bestreden beslissing welbepaalde hinderlijke of nadelige gevolgen kunnen ondervinden. De verplichting om de hinder en nadelen concreet te omschrijven mag niet op een buitensporig restrictieve of formalistische wijze worden toegepast, omdat een te hoge drempel op de toegang tot de Raad afbreuk zou doen aan of onverzoenbaar zou zijn met het effectieve recht op toegang tot de rechter, zoals onder meer gewaarborgd door artikel 9, lid 3 van het verdrag van Aarhus.

2.

De vergunning beoogt de verbouwing van een woning tot een woning met gebedsruimte, met een capaciteit tot 60 gelovigen. Eerste verzoekende partij toont naar aanleiding van de betwisting van haar belang door verwerende partij in het kader van de zitting aan dat ze eigenaar is van de aan het project palende woning, terwijl niet wordt betwist dat tweede verzoekende partij eigenaar en bewoner is van een woning in de directe omgeving van het project. Verzoekende partijen maken op het eerste gezicht redelijkerwijze voldoende concreet aannemelijk dat ze hinderlijke of nadelige gevolgen kunnen ondervinden door de bestreden beslissing, door expliciet te wijzen op de dagelijkse dynamiek door het project en de daaraan gerelateerde mobiliteitshinder in de omgeving.

De exceptie wordt verworpen.

V. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

De Raad kan de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bevelen, op voorwaarde dat er hoogdringendheid wordt aangetoond en dat verzoekende partijen minstens één ernstig middel aanvoeren dat de vernietiging van de bestreden beslissing op het eerste gezicht kan verantwoorden (artikel 40, §1 DBRC-decreet).

A. Hoogdringendheid

Standpunt van de partijen

1.

Verzoekende partijen stellen, onder verwijzing naar de argumentatie onder de uiteenzetting van hun belang, dat het project onder meer ernstige mobiliteitshinder zal veroorzaken, waardoor er afbreuk wordt gedaan aan de kwaliteit van de woonomgeving. Ze wijzen daarbij op het feit het project geen eigen parkeerplaatsen voorziet voor auto's en fietsen, hoewel er tot 60 gelovigen aanwezig kunnen zijn, die zelfs volgens de aanvrager tot 20 auto's of fietsen kunnen genereren. Ze stellen dat de Hendrik Consciencestraat momenteel al kampt met een hoge mobiliteits- en parkeerdruk, waarbij er maar weinig parkeerplaatsen beschikbaar zijn omdat er slechts aan één zijde kan worden geparkeerd en diverse woningen bovendien een garage hebben waarvoor niet kan worden geparkeerd. Ze stellen dat dit nadelig gevolg zich zal manifesteren vooraleer er een uitspraak is over hun verzoek tot vernietiging, omdat de gebedsruimte, gelet op de aard van de vereiste verbouwingen, op korte termijn operationeel kan zijn. Ze stellen dat redelijkerwijze mag worden aangenomen dat de aanvrager de uitkomst van de procedure ten gronde niet zal afwachten en de werken onmiddellijk zal starten, gelet op de historiek van het dossier en met name het gegeven dat een vorige gelijkaardige aanvraag werd geweigerd. Ze wijzen op de moeilijkheidsgraad om later eventueel het herstel in de oorspronkelijke staat te vorderen, als de bestreden beslissing naderhand wordt vernietigd.

2.

Verwerende partij betwist de hoogdringendheid. Ze stelt vooreerst dat eerste verzoekende partij *“in geen geval hinder aannemelijk kan maken”* omdat ze slechts eigenaar is van de aan het project palende woning en daar niet woont. Ze betwist de ernst van de door verzoekende partijen aangevoerde mobiliteitshinder. Ze wijst daarbij vooreerst op de vaststelling dat ze *“in het bestreden besluit duidelijk heeft aangetoond dat er van een parkeerproblematiek geen sprake kan zijn”*. Ze wijst ook op de vaststelling dat de mobiliteitsdruk aldaar volgens verzoekende partijen ook zonder het project al problematisch is, terwijl ze niet aantonen dat het project in vergelijking met de vroegere handelszaak in het gebouw een bijkomende mobiliteitsimpact zal genereren. Ze betwist dat er ingeval van een vernietiging van de bestreden beslissing geen dienstig herstel meer kan worden bekomen, en wijst hierbij op de vaststelling dat *“wat snel kan gebouwd worden ook snel kan afgebroken worden”*.

Beoordeling door de Raad

1.

Verzoekende partijen moeten in hun verzoekschrift, aan de hand van overtuigingsstukken, uiteenzetten waarom de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hoogdringend is (artikel 40, §3 DBRC-decreet). Ze dienen met name met voldoende concrete, precieze en aannemelijke gegevens aan te tonen dat de afhandeling van de vernietigingsprocedure te laat zal komen om de verwezenlijking van de aangevoerde nadelige gevolgen, die voor hen persoonlijk voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, te voorkomen (artikel

40, §1, 1° DBRC-decreet). Ze moeten ook aantonen dat er een oorzakelijk verband bestaat tussen de aangevoerde nadelige gevolgen en de bestreden beslissing, zodat deze door de schorsing kunnen worden voorkomen.

2.

De bestreden beslissing beoogt de verbouwing van een woning tot een woning met gebedsruimte, met een capaciteit tot 60 gelovigen, waarbij er volgens de verklaring van de aanvrager dagelijks tot 3 à 4 auto's of fietsen kunnen worden verwacht, en op bepaalde ogenblikken zelfs tot 20 auto's of fietsen. Verzoekende partijen, die eigenaar dan wel eigenaar en bewoner zijn van de aan het project palende woningen, stellen dat er hierdoor onder meer ernstige mobiliteitshinder zal ontstaan, omdat de aanvraag geen parkeerplaatsen voor auto's of fietsen voorziet op eigen terrein, en omdat de omgeving al een hoge mobiliteitsdruk kent. Ze stellen daarbij met name onder meer, zoals verwerende partij opmerkt in haar antwoordnota, *“dat er nu reeds te weinig parkeerplaatsen zouden zijn en dat er bij de komst van het gebedshuis bijgevolg een tekort aan parkeerplaatsen zou zijn”*.

3.

Ongeacht de discussie in hoeverre eerste verzoekende partij, als eigenaar van de aan het project palende woning, afdoende aantoont dat ze hierdoor nadelige gevolgen zal ondervinden die een schorsing verantwoorden, maakt alleszins tweede verzoekende partij, aan de hand van de uiteenzetting in het verzoekschrift en de daarin verwerkte foto van de Hendrik Consciencestraat, afdoende aannemelijk dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing nefast zal zijn voor haar woon- en leefklimaat. Ze toont met name aan dat de parkeerdruk door het project, dat geen parkeerplaatsen voor auto's en fietsen op eigen terrein voorziet, volledig wordt afgewenteld op het openbaar domein, waardoor er aldaar redelijkerwijze mobiliteitshinder zal optreden, gelet op de bestaande situatie. Ze maakt ook aannemelijk dat de parkeerhinder zich op geregelde tijdstippen zal manifesteren, gelet op de capaciteit van het gebedshuis en de frequentie aan erediensten. De omstandigheid dat de Hendrik Consciencestraat en de omgeving momenteel al kampen met een hoge mobiliteits- en parkeerdruk doet hieraan geen afbreuk, omdat dit niet verhindert dat deze druk aldaar door het project aanzienlijk zal verhogen, zoals wordt bevestigd door de vaststelling dat verwerende partij ter zake meerdere voorwaarden oplegt om dit te pogen te remediëren.

4.

Verzoekende partijen maken ook voldoende aannemelijk dat het resultaat van de vernietigingsprocedure in de gegeven omstandigheden, in het bijzonder het voorwerp en de situering van de aanvraag, niet kan worden afgewacht. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de gebedsruimte, in het licht van de aard van de verbouwingen, op korte termijn operationeel zal zijn. Gelet op de reële doorlooptijd van de vernietigingsprocedure, zal deze procedure op dat ogenblik nog niet zijn beëindigd. In tussentijd zal alleszins tweede verzoekende partij wel al kunnen worden geconfronteerd met de door haar ingeroepen nadelige gevolgen, in het bijzonder mobiliteitshinder, die naderhand niet eenvoudig en alleszins niet binnen korte termijn zullen kunnen worden hersteld. Er kan van verzoekende partijen redelijkerwijze niet worden verwacht dat ze de intenties van de aanvrager inzake de aanvang van de werken en vooral de uitbating van de gebedsruimte aantonen. Uit de historiek van het dossier, in het bijzonder de aanleiding voor de aanvraag en de eerdere weigering van een gelijkaardige aanvraag, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de aanvrager de gebedsruimte op korte termijn operationeel wil maken.

5.

Gelet op voormelde overwegingen is er voldaan aan de in artikel 40, §1, 1° DBRC-decreet gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing alleen geschorst kan worden wanneer er hoogdringendheid wordt aangetoond.

B. Ernstige middelen – eerste + vierde + vijfde middel

Standpunt van de partijen

1.

Verzoekende partijen voeren in het eerste middel de schending aan van:

- artikel 63/1 OVD
- de artikelen 4.3.1, §1, lid 1, 1°, a) en 4.4.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO), in samenlezing met onder meer het GRUP en de gemeentelijke stedenbouwkundige verordening
- het zorgvuldigheids- en het materiële motiveringsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

In het vierde middel voeren ze de schending aan van:

- de artikelen 71 en 74 OVD;
- artikel 4.3.1, §1, lid 2 VCRO;
- het zorgvuldigheids- en het materiële motiveringsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

In het vijfde middel voeren ze de schending aan van:

- de artikelen 1.1.4 en 4.3.1, §§1 en 2 VCRO
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen
- het zorgvuldigheids- en het materiële motiveringsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Ze betwisten daarbij onder meer de degelijkheid van de beoordeling door verwerende partij van het voor de verenigbaarheid van de aanvraag met het GRUP en de goede ruimtelijke ordening relevante aandachtspunt inzake de mobiliteitsimpact, met inbegrip van de regelmatigheid van de in dit kader opgelegde voorwaarden. Ze menen dat verwerende partij de mobiliteitsimpact en met name de parkeerdruk door het project onzorgvuldig onderzoekt, en dat haar beoordeling daarover niet afdoende is gemotiveerd en kennelijk onredelijk is, te meer gelet op het andersluidend standpunt in het advies van de provinciale omgevingsambtenaar.

In het eerste middel wijzen ze met name op de schending van artikel 1.2.3 GRUP, op basis waarvan *“gebouwen dienstig voor gemeenschapsvoorzieningen en openbaar nut in elke bebouwingszone worden toegelaten, mits hun functie geen fundamentele afbreuk doet aan de kwaliteit van de woonomgeving”*. Ze menen dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de draagkracht van de omgeving niet zal worden overschreden, gelet op het ongunstig advies daarover van de provinciale omgevingsambtenaar. Ze stellen daarbij onder meer dat het minimaliseren van de mobiliteitsimpact, op basis van de bewering dat de meeste gelovigen op wandelafstand van het project wonen, strijdig is met de beschrijvende nota bij de aanvraag, waarin de aanvrager zelf het te verwachten aantal transporten per fiets en per wagen aangeeft, terwijl deze cijfers bovendien zijn geminimaliseerd. Ze betwisten ook het standpunt dat de parkeerdruk kan worden opgevangen door de publieke parkings, in het bijzonder de gemeentelijke parking in de Pannestraat, en menen

dat verwerende partij daarbij ten onrechte verwijst naar de nota daarover van het college van burgemeester en schepenen, en nalaat om dit afdoende te onderzoeken.

In het vierde middel betwisten ze met name de regelmatigheid van de voorwaarden voor het beperken van het aantal aanwezige gelovigen en de mobiliteitshinder, die volgens hen onuitvoerbaar zijn en niet kunnen worden gecontroleerd, terwijl het op basis van de voorliggende stukken niet geloofwaardig is dat ze zullen worden nageleefd. Specifiek wat betreft de voorwaarde inzake de mobiliteit wijzen ze op de weigering door verwerende partij van een vorige gelijkaardige aanvraag, waarbij uitdrukkelijk werd overwogen dat de voorwaarde "*dat er niet mag worden geparkeerd in de straat naar aanleiding van een eredienst*" "*in de praktijk op geen enkele wijze kan worden afgedwongen*". Ze stellen dat verwerende partij in deze weigeringsbeslissing ook het nuttig gebruik van de parking aan de Pannenstraat in twijfel trok, terwijl ze heden steunt op een nota van het college van burgemeester en schepenen, waaruit blijkt dat deze parking slechts uitzonderlijk wordt gebruikt en nooit volledig is bezet, terwijl deze vaststellingen foutief zijn en niet afdoende zijn onderzocht.

In het vijfde middel stellen ze dat de aanvraag onverenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening, omwille van het manifest tekort aan parkeerplaatsen. Ze benadrukken dat er geen enkele parkeerplaats voor auto's of fietsen wordt voorzien op eigen terrein, hoewel er in de gebedsruimte tot 60 personen tegelijkertijd worden toegelaten, waardoor de parkeerdruk volledig wordt afgewenteld op het openbaar domein, terwijl de omliggende straten op heden al geen parkeeroverschot hebben. Ze stellen dat het ongeloofwaardig is dat alle bezoekers te voet zullen komen of het openbaar vervoer zullen gebruiken, terwijl er ook geen stallingsplaats is voor fietsen.

2.

Verwerende partij betwist de ernst van de middelen. Ter weerlegging van het eerste middel stelt ze dat er daadwerkelijk een advies is gevraagd van de provinciale omgevingsambtenaar, en dat de afwijkingen hiervan behoorlijk zijn gemotiveerd. Specifiek wat betreft de mobiliteit meent ze dat de motivering in de bestreden beslissing, dat 67% van de gelovigen op minder dan 1 km van de gebedsruimte woont, zodat de mobiliteitsimpact aanvaardbaar is, coherent en consistent is. Ze stelt dat verzoekende partijen, ter weerlegging hiervan, enkel beweren dat de aanvraag ook gewag maakt van fietsbewegingen en voertuigbewegingen, en dat 33%, ofwel een minderheid, inderdaad een ander vervoermiddel kan nemen voor een verplaatsing van meer dan 1 km. Ze stelt dat de bewering van verzoekende partijen, dat de publieke parking waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen niet beschikbaar is, ondanks de garantie hiervoor van het college van burgemeester en schepenen, feitelijke grondslag mist omdat ze enkel steunt op een luchtfoto van 2017, terwijl er daar op de overige luchtfoto's tussen 2013 en 2019 geen voertuigen merkbaar zijn. Wat betreft de bewering van verzoekende partijen over het private karakter van deze nabijgelegen parking verwijst ze naar de verduidelijking daarover van het college van burgemeester en schepenen, terwijl ze meent dat het argument dat deze parking om 22 u wordt afgesloten niet pertinent is, omdat er dan geen erediensten meer plaatsvinden.

Ter weerlegging van het vierde middel stelt verwerende partij dat de voorwaarde inzake de maximale capaciteit van de gebedsruimte precies is en perfect handhaafbaar. Wat betreft de voorwaarde inzake de mobiliteit meent ze dat deze "*niet is opgelegd wegens een principieel niet vergunbare aanvraag*", omdat "*uit de motivering duidelijk blijkt dat de mobiliteitsproblematiek niet aan de orde is*" en deze vaststelling door verzoekende partijen niet wordt weerlegd. Ze stelt dat deze voorwaarde "*ten overvloede*" is opgelegd, "*puur en alleen om ten aanzien van de buurt bijkomende garanties op te leggen*". Ze wijst daarbij op de vaststelling dat uit de bestreden beslissing en de garantie van het college van burgemeester en schepenen blijkt dat er in de buurt voldoende publieke parkeergelegenheid is, terwijl dit door verzoekende partijen niet wordt

weerlegd, en hun bewering dat de parking in de nabije omgeving al door andere gebruikers wordt ingenomen dan wel is afgesloten feitelijke grondslag mist.

Ter weerlegging van het vijfde middel wijst verwerende partij wat betreft de bovenmatige parkeerdruk opnieuw naar de overwegingen daarover in de besteden beslissing. Ze stelt met name dat de mobiliteitsimpact aanvaardbaar is omdat 67% van de gelovigen op wandelafstand van de gebedsruimte woont en slechts een minderheid met de wagen zal komen, terwijl de bouwplaats zich situeert in de onmiddellijke omgeving van openbaar vervoer. Ze benadrukt dat het gebedshuis in functie staat van een lokale gemeenschap, zodat het slechts uitzonderlijk met de auto of met de fiets zal worden bezocht, waarbij *“fietsers weten dat ze hun fiets wat verder op de parking kwijt kunnen”*.

Beoordeling door de Raad

1.

Een omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen moet in beginsel worden geweigerd als de aanvraag onverenigbaar is met de stedenbouwkundige voorschriften, voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken, of met een goede ruimtelijke ordening (artikel 4.3.1, §1, lid 1, 1°, a en d VCRO).

Een stedenbouwkundig voorschrift is onder meer een reglementaire bepaling, opgenomen in een ruimtelijk uitvoeringsplan (artikel 1.1.2, 13°, a VCRO). Het perceel waarop de aanvraag betrekking heeft is volgens het GRUP gelegen in een ‘zone voor eengezinswoningen’, zoals blijkt uit het administratief dossier en door partijen niet wordt betwist. Het voor huidige procedure relevante artikel 1.2.3 GRUP luidt als volgt:

“Artikel 1.2. Algemene bepalingen

Artikel 1.2.3 Gebouwen en/of constructies dienstig voor gemeenschapsvoorzieningen en openbaar nut worden in elke bebouwingszone toegelaten voor zover de bouwkenmerken ervan voldoen aan de voorschriften van de betreffende zone en mits hun functie geen fundamentele afbreuk doet aan de kwaliteit van de woonomgeving.”

Verwerende partij dient dus op concrete wijze te onderzoeken en te motiveren of de aanvraag beantwoordt aan de verordenende voorschriften van het GRUP, en met name geen fundamentele afbreuk doet aan de kwaliteit van de woonomgeving, en aan de eisen van een goede ruimtelijke ordening, met inachtneming van de adviezen en de argumentatie tijdens de administratieve beroepsprocedure. Ze dient daarbij de noodzakelijke of relevante aandachtspunten en criteria bij haar beoordeling te betrekken, voor zover deze niet al zijn behandeld en geregeld in het GRUP, waarvan de voorschriften in bevestigend geval en indien daarvan niet wordt afgeweken worden geacht de criteria van een goede ruimtelijke ordening weer te geven. Ze moet daarbij in de eerste plaats rekening houden met de voor het dossier relevante in de omgeving bestaande toestand, die mede wordt bepaald door de specifieke gegevens van het dossier en de aandachtspunten en criteria die ter zake dienen te worden onderzocht (artikel 4.3.1, §2, lid 1 VCRO). De mobiliteitsimpact en de daaraan gerelateerde hinderaspecten zijn *in casu* alleszins voor het aangevraagde te onderzoeken noodzakelijke of relevante aandachtspunten en criteria, gelet op het voorwerp en de ligging van de aanvraag en de standpunten van de betrokken partijen, terwijl het GRUP daarover geen gedetailleerde voorschriften bevat.

Verwerende partij kan daarbij eventueel voorwaarden verbinden aan de uitvoering van de stedenbouwkundige handelingen (artikel 71 OVD). Een voorwaarde beoogt een onverenigbaarheid van de aanvraag met de stedenbouwkundige voorschriften of de goede ruimtelijke ordening te

remediëren (artikel 4.3.1, §1, lid 2 VCRO). De decreetgever verwoordt die finaliteit door te stellen dat *“het vergunningverlenende bestuursorgaan door het opleggen van een voorwaarde te kennen geeft dat zonder deze voorwaarde het aangevraagde niet vergunbaar is”* (VI. P., Parl. St., 2008-09, 2011/1, p. 116, nr. 372, lid 2). Een voorwaarde moet voldoende precies zijn en moet kunnen worden verwezenlijkt door toedoen van de aanvrager (artikel 74 OVD). De decreetgever stelt met name onder meer dat *“de aanvrager minstens zelf stappen moet kunnen ondernemen om de voorwaarde te verwezenlijken; het vervullen van de voorwaarde mag niet volledig en enkel aan de wil van ‘derden’ overgelaten worden. De aanvrager moet redelijkerwijs démarches kunnen ondernemen met het oog op de verwezenlijking van de voorwaarden, zoniet wordt afbreuk gedaan aan het beginsel dat de vergunning op zich de uitvoering van de vergunde handelingen moet mogelijk maken”* (Parl.St. VI.Parl. 2008-09, nr. 2011/1, 116, nr. 372 e.v.).

De Raad kan zijn beoordeling daarover niet in de plaats stellen van die van de vergunningverlenende overheid, en kan bij zijn wettigheidstoezicht enkel nagaan of deze overheid haar appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend. Dit betekent dat hij onderzoekt of ze is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is kunnen komen. Er is slechts sprake van een kennelijk onredelijke beslissing als de beslissing dermate afwijkt van het normaal te verwachten beslissingspatroon, dat het ondenkbaar is dat een ander zorgvuldig handelend bestuur, in dezelfde omstandigheden, tot dezelfde besluitvorming komt. Om te voldoen aan de formele motiveringsplicht dient verwerende partij in de beslissing duidelijk de redenen op te geven die verband houden met de toets van de aanvraag aan de stedenbouwkundige voorschriften en aan de goede ruimtelijke ordening, en waarop zij haar beslissing steunt, zodat een belanghebbende met kennis van zaken tegen de beslissing kan opkomen, waarbij de opgegeven motieven afdoende moeten zijn.

2.

Verwerende partij treedt in het kader van een bij haar ingesteld administratief beroep tegen een beslissing van het college van burgemeester en schepenen op als orgaan van actief bestuur, en niet als administratief rechtscollege. Gelet op het devolutief karakter van het beroep onderzoekt ze de aanvraag in haar volledigheid, op grond van een eigen beoordeling van zowel de legaliteit als de opportuniteit hiervan (artikel 63 OVD) In die optiek impliceert de op haar rustende motiveringsplicht niet dat ze als vergunningverlenend bestuursorgaan alle tot staving van het administratief beroep aangevoerde middelen of argumenten, opgenomen in het beroepsschrift, en alle voorafgaande bezwaren en adviezen, rechtstreeks en punt na punt moet beantwoorden. Het volstaat dat ze duidelijk doet blijken op welke overwegingen ze zich steunt om de vergunning al dan niet te verlenen, en de argumenten die relevant zijn in het kader van de ruimtelijke beoordeling van de aanvraag overeenkomstig artikel 4.3.1 e.v. VCRO in haar beoordeling en besluitvorming betreft. Ze dient daarbij in het bijzonder het verslag te betrekken van de provinciale omgevingsambtenaar en de eventuele relevante opmerkingen hierop van de betrokken partijen. Ze moet in haar beslissing immers aangeven op welke wijze met dit verslag rekening wordt gehouden (artikel 63/1, lid 3 OVD), waarbij de aanvrager en de beroepsindiener kunnen vragen om te worden gehoord (artikel 62 OVD). Het verslag kan worden beschouwd als een onafhankelijk en extern synthese-advies, opgesteld vanuit een eigen onderzoeksbevoegdheid van de ambtenaar. Verwerende partij is hierdoor niet gebonden en kan hiervan afwijken, maar heeft wel de plicht om dit in haar beoordeling en besluitvorming te betrekken. Het volstaat daarbij dat ze de andersluidende elementen van het advies in de motivering van de bestreden beslissing ontmoet, en dat daaruit duidelijk blijkt waarom ze afwijkt van de andere zienswijze van de provinciale omgevingsambtenaar en op welke punten. Wanneer ze, zoals *in casu*, in haar beoordeling afwijkt van het ongunstig advies over de verenigbaarheid van de aanvraag met de stedenbouwkundige

voorschriften en de goede ruimtelijke ordening, vereisen de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel dat ze haar beslissing op dit punt des te concreter en zorgvuldiger motiveert, aangezien ze in die omstandigheden een niet-evidente beslissing neemt, waardoor grotere eisen kunnen worden gesteld aan haar verplichting tot formele motivering en zorgvuldigheid.

3.

Verwerende partij overweegt wat betreft de verenigbaarheid van de aanvraag met het GRUP en met de goede ruimtelijke ordening in de bestreden beslissing onder meer het volgende:

“5B Toetsing aan wettelijke en reglementaire bepalingen

... De deputatie overwoog in haar weigeringsbeslissing dd. 21/02/2019 reeds dat de inrichting van een gebedsruimte dient te worden beschouwd als een gemeenschapsvoorziening. Volgens artikel 1.2.3 van de algemene bepalingen van het GRUP worden gemeenschapsvoorzieningen in elke bebouwingszone toegelaten. ... De enige voorwaarde die dit artikel vereist is dat de bouwkarakteristieken moeten voldoen aan de voorschriften van de betreffende zone en dat de functie geen fundamentele afbreuk mag doen aan de kwaliteit van de woonomgeving. Dit laatste aspect komt aan bod bij de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening.

5C Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

De provinciaal omgevingsambtenaar oordeelt in haar verslag dat de aanvraag de draagkracht van de omgeving overstijgt en niet verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening. De Deputatie gaat niet akkoord met deze beoordeling.

Uit het aanvraagdossier blijkt dat het aantal vieringen beperkt is, dat de duur van de vieringen beperkt is en dat het aantal aanwezigen op deze vieringen eveneens beperkt is. Meer concreet blijkt uit het aanvraagdossier dat volgende vieringen worden georganiseerd met volgend aantal genodigden: ochtenddienst tussen 6u30 en 7u30 met een 8-tal gelovigen, avonddienst tussen 18u en 19u met een 10 à 12-tal gelovigen, middagdienst op woensdag tussen 11u en 16u met een 60-tal gelovigen. De viering op woensdagmiddag waarop het meest aantal personen aanwezig zijn, vindt plaats op een tijdstip waarop de meeste omwonenden zijn gaan werken. Huwelijken en begrafenissen zijn eerder uitzonderlijk in een dergelijk lokale gemeenschap. Hierop zijn doorgaans een 20 tot 40-tal personen aanwezig.

Verder blijkt uit het aanvraagdossier dat 67% van de gelovigen (32 van de 48 wooneenheden) zijn woonplaats heeft op minder dan 1km van de gebedsruimte. De aanvraag kent dan ook een lokaal karakter waardoor ook het gebruik van gemotoriseerd verkeer uitermate beperkt zal zijn.

De provinciaal omgevingsambtenaar stelt dat de aanvraag een dagelijkse dynamiek teweegbrengt die het gebruik van een gewone ééngezinswoning te boven gaat.

De provinciaal omgevingsambtenaar vertrekt echter vanuit een verkeerde feitelijke premisse en haalt de maaltijden "voor iedereen die het behoeft" uit zijn context. Tijdens de hoorzitting wordt verduidelijkt dat de maaltijden die worden aangeboden bedoeld zijn voor mensen die het moeilijk hebben, die niet de financiële middelen hebben om zichzelf in een maaltijd te voorzien. Het spreekt voor zich dat deze personen zich niet met de wagen zullen verplaatsen.

...

Wat mobiliteit betreft kan deze om verschillende redenen als aanvaardbaar worden beschouwd. Zoals reeds vermeld woont 67% van de gelovigen op wandelafstand van de bouwplaats. Het is slechts een minderheid die met de wagen zal komen. Verder situeert de bouwplaats zich ook in de onmiddellijke omgeving van openbaar vervoer: een bushalte op ongeveer 80m, een tramhalte op 700m en een treinstation op 800m. Voor bezoekers die van verder komen is het dan ook aantrekkelijk om het openbaar vervoer te nemen.

In de onmiddellijke omgeving bevinden zich ook voldoende parkeermogelijkheden. Binnen een straal van 800m situeren er zich vier openbare parkings en ook langs de Elizabethlaan, zijnde de gewestweg gelegen op 500m van de gebedsruimte, kunnen er meerdere wagens worden geparkeerd. Er kan tevens gebruik gemaakt worden van de gemeentelijke parking gelegen in de Pannenstraat 216 en 222 gelegen op 300m wandelen van de bouwplaats die ruimte biedt voor 27 auto's en 16 fietsen.

Het argument van de provinciaal omgevingsambtenaar dat het weinig waarschijnlijk is dat de openbare parkings in de omgeving nog restcapaciteit hebben om de parkeerdruk van de gebedsruimte op te vangen, kan niet worden bijgetreden. De raadsman van het college van burgemeester en schepenen legt een nota neer waaruit met onderzoek ter plaatse blijkt dat de parkings nog niet voor 50% bezet zijn.

Wat de gemeentelijke parking in de Pannenstraat betreft is de stelling dat deze op woensdagnamiddag reeds gebruikt wordt door de voetbal niet correct. De voetbal heeft verderop haar eigen parking. Op vandaag wordt deze gemeentelijke parking slechts sporadisch gebruikt door de schietclub en krachtbal club, welke uren niet overeenstemmen met deze van de misvieringen. Het aantal fietsers is bij de gewone vieringen niet zo groot dat deze een doorgang op het voetpad verhinderen. Bovendien is er op deze parking ook een ruim aantal fietsenstallingen voorzien. In haar aanvullende nota bevestigt het college van burgemeester en schepenen nog eens uitdrukkelijk haar toestemming voor het te alle tijde gebruik van deze parking door de geloofsgemeenschap. Gezien de uitdrukkelijke toestemming van het college, dient dit niet meer als voorwaarde bij de vergunning te worden opgelegd.

De Deputatie is van oordeel dat er voldoende parkeermogelijkheden voor fietsen en wagens zijn in de onmiddellijke nabijheid van de bouwplaats. Zoals hierboven reeds vermeld is het trouwens redelijk om aan te nemen dat het overgrote deel van de gelovigen te voet naar het gebedshuis zal komen.

Gelet op het voorgaande concludeert de Deputatie dat de aanvraag de draagkracht van de omgeving niet overschrijdt en bijgevolg verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening.

Besluit

... De omgevingsvergunning wordt verleend onder voorwaarden:

→ Beperken van de erediensten in tijdsduur en van het aantal aanwezige gelovigen:

- Maximum 60 personen kunnen aanwezig zijn;*
- De belangrijkste eredienst vindt enkel plaats op woensdag van 11u tot 16u;*
- Andere erediensten vinden plaats van maandag tot zondag 's morgens van 6.30u tot 7.30u waarop maximum 8 personen aanwezig zijn, 's avonds van 18u tot 19u waarop maximum 12 personen aanwezig zijn;*
- Bij een huwelijk kunnen er maximum 20 personen aanwezig, bij een begrafenis maximum 40 mensen. De feesten zelf mogen nooit in de gebedstempel gehouden worden, maar in een feestzaal. In de gebedsruimte mogen geen feesten doorgaan.*

→ Inzake mobiliteit:

- Er mogen geen wagens in functie van de erediensten in de Consciencestraat geparkeerd worden;*
- Er mogen geen fietsen in functie van de erediensten tegen de gevels of op het voetpad in de Consciencestraat geplaatst worden.*
- Bij speciale gelegenheden zoals een huwelijk dient gebruik gemaakt worden van de gemeentelijke parking gelegen aan de Pannenstraat tussen de huisnummer 216 en 222. Op de parking is er plaats voor 27 auto's en 16 fietsen. De parking ligt op wandelafstand van het gebedshuis op ca. 300 m.*

...”

De bestreden beslissing wijkt hiermee af van het verslag van de provinciale omgevingsambtenaar, die in navolging van de bezwaren van verzoekende partijen adviseert om de omgevingsvergunning

te weigeren, op basis van onder meer volgende overwegingen over de verenigbaarheid van de aanvraag met het GRUP en met de goede ruimtelijke ordening:

“ ...

In tegenstelling tot bij de voorgaande aanvraag wordt thans meer uitleg gegeven over het gebruik van de ruimte en de daarmee gepaard gaande dynamiek. Dagelijks wordt een eredienst gehouden van 6u30-7u30 voor maximum 8 personen en van 18u-19u voor 12 personen. Op woensdag van 11u tot 16u wordt de belangrijkste eredienst gehouden voor 60 gelovigen. Er worden geen feesten gehouden, wel wordt er dagelijks een maaltijd voorzien "voor iedereen die het behoeft", zo stelt de beschrijvende nota.

...

Ook het aspect mobiliteit is een grote bezorgdheid bij de omwonenden, dit bleek ook al bij de behandeling van de voorgaande aanvraag. Bij deze aanvraag wordt het mobiliteitsaspect beter toegelicht. De bereikbaarheid van het pand wordt toegelicht met een opgave van de afstand van de woonplaats van de oprichters van de geloofsgemeenschap ten opzichte van de bouwplaats. Hieruit blijkt dat het merendeel van de gelovigen woonachtig is binnen een straal van 1 tot 2 km. Toch wordt bij de toelichting van de mobiliteitseffecten gesteld dat bij het ochtendgebed er 3 wagens/fietsen te verwachten zijn, 4 wagens/fietsen bij het avondgebed en een 20-tal wagens/fietsen tijdens de woensdagmiddagdienst. De mobiliteit nav. de aangeboden maaltijden wordt nergens toegelicht. De aanvraag voorziet zelf geen parkeer- of fietsstalplaatsen. Wat de fietsstalplaatsen betreft, legt het college een voorwaarde op dat deze niet op het voetpad mogen worden geplaatst. De vraag stelt zich waar de bezoekers hun fiets dan wél moeten stallen? Wat de parkeerplaatsen betreft wordt door het college als voorwaarde opgelegd dat de gelovigen niet in de Hendrik Consciencestraat mogen parkeren. Dergelijke voorwaarde kan echter onmogelijk worden afgedwongen. Vooreerst gaat het om openbare parkeerplaatsen, bovendien kan niet worden nagegaan wie de eigenaar/gebruiker is van een geparkeerde wagen. Aanvrager verwijst naar de openbare parkings in de buurt (ca. 800m). Twee van deze parkings zijn gelegen ter hoogte van een WZC en assistentiefats, de overige parking betreft deze van het station waar ook pendelaars gebruik van maken. Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat op deze parkings nog voldoende restcapaciteit beschikbaar is. De facto zullen de bijkomende wagens dan ook een plaats zoeken in de (omliggende straten) en nabij de Elisabethlaan. Voor het woensdagmiddaggebed wordt verwezen naar een verderop gelegen parking bij de voetbalvelden. Reeds bij de behandeling van de voorgaande aanvraag werd gewezen op het feit dat het een private parking betreft, bestemd voor het bestuur, gasten en spelers van de lokale voetbalclub. Woensdagnamiddagen zijn typische dagen waarop door kinderen wordt gesport, dit valt samen met het belangrijkste gebedsmoment die ook 60 gelovigen aantrekt. Het dubbel gebruik van deze parking op woensdagnamiddag is dan ook niet aannemelijk. Bovendien stelt het college dat steeds (in casu dus wekelijks) voorafgaandelijk toestemming moet worden gevraagd om deze parking te gebruiken. Dergelijke voorwaarde kan niet door de aanvrager zelf worden gerealiseerd, hij is hiervoor afhankelijk van het college. Vanuit juridisch oogpunt kan deze voorwaarde dan ook niet worden opgelegd.

Het college tracht aldus de dynamiek van de aanvraag op te vangen middels het opleggen van diverse voorwaarden: aantal bezoekers, niet parkeren in de straat en geen fietsen op het voetpad, ... Dit dwingt de omwonenden om in te zetten op handhaving, dit nota bene van voorwaarden die in de praktijk moeilijk te controleren en dus te handhaven zijn. Gelet op feit dat deze voorwaarden noodzakelijk worden geacht, geeft dit de facto aan dat de aanvraag niet verenigbaar is met de plaatselijke goede ruimtelijke ordening. Een rijwoning in een dense woonomgeving met een hoge parkeerdruk is dan ook niet de geschikte locatie om een dergelijke gemeenschapsvoorziening in te richten. De aanvraag overstijgt de draagkracht van de omgeving en is niet verenigbaar met de goede ruimtelijke ordening.”

4.

De mobiliteitsimpact van de aanvraag en de daarmee gerelateerde hinderaspecten, als relevante aandachtspunten bij de beoordeling van de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede

ruimtelijke ordening en met de vereiste in artikel 1.2.3 GRUP dat ze geen fundamentele afbreuk mag doen aan de kwaliteit van de woonomgeving, zijn op het eerste gezicht niet zorgvuldig onderzocht en afdoende gemotiveerd, en kennelijk onredelijk, gelet op het andersluidend standpunt daarover in het verslag van de provinciale omgevingsambtenaar en de bezwaren van verzoekende partijen tijdens de administratieve vergunningsprocedure.

De aanvraag beoogt het verbouwen van een woning tot een woning met gebedsruimte met een capaciteit tot 60 gelovigen, zonder auto- en fietsstalplaatsen op eigen terrein. Verwerende partij meent dat de mobiliteitsimpact van het project, mits de naleving van voorwaarden, aanvaardbaar is, omdat slechts weinig gelovigen gebruik zullen maken van gemotoriseerd verkeer. Ze steunt hiervoor in eerste instantie op het uitgangspunt dat 67% van de gelovigen te voet zal komen, omdat ze wonen op minder dan 1 km en dus op wandelafstand van de gebedsruimte. De overige 33% zal volgens haar gebruik maken van het openbaar vervoer, dan wel met de auto of de fiets komen, die kunnen worden geparkeerd op openbare parkings in de omgeving en op de gemeentelijke parking in de Pannenstraat 216 en 222, op ongeveer 300 m afstand.

De voorwaarden in de bestreden beslissing inzake mobiliteit zijn op het eerste gezicht onregelmatig, zodat er geen garantie bestaat dat de overeenstemming van het project met de goede ruimtelijke ordening en met artikel 1.2.3 GRUP effectief wordt gewaarborgd. Verwerende partij legt in de bestreden beslissing voorwaarden op inzake het maximum toegelaten gelovigen naargelang de eredienst en inzake de mobiliteit, waarmee ze op het eerste gezicht de principiële onverenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening en met artikel 1.2.3 GRUP poogt te remediëren, zodat de aanvraag zonder deze voorwaarden in beginsel niet vergunbaar is. De opmerking in haar antwoordnota dat *“de mobiliteitsproblematiek niet aan de orde is”*, en dat de voorwaarde inzake de mobiliteit *“puur en alleen”* wordt opgelegd *“om ten aanzien van de buurt bijkomende garanties”* te bieden, kan niet worden gevolgd. Het opleggen van voorwaarden vormt een uitzondering op het principe dat een aanvraag in beginsel moet worden geweigerd als ze onverenigbaar is met de verordenende voorschriften of met de goede ruimtelijke ordening, zodat deze mogelijkheid restrictief moet worden toegepast. Zowel uit de argumentatie van verzoekende partijen, het advies van de provinciale omgevingsambtenaar als de bestreden beslissing, evenals uit de vorige weigeringsbeslissing van verwerende partij van 21 februari 2019, blijkt dat de mobiliteitsproblematiek, waaronder de parkeerdruk in de Hendrik Consciencestraat, één van de essentiële ruimtelijke knelpunten is van voorliggende aanvraag. Het valt op het eerste gezicht dan ook niet in te zien waarom verwerende partij louter *“ten overvloede”* oplegt dat de gelovigen hun auto niet in de Hendrik Consciencestraat mogen parkeren en hun fiets niet tegen de gevels of op het voetpad van deze straat mogen plaatsen, en bij speciale aangelegenheden gebruik moeten maken van een gemeentelijke parking, als deze voorwaarden volgens haar niet zijn vereist om de mobiliteitsimpact van de aanvraag te remediëren. Deze drie voorwaarden kunnen op het eerste gezicht niet worden verwezenlijkt door toedoen van de aanvrager, die zich hoogstens kan engageren om de gelovigen te verzoeken om ze na te leven. Ze kunnen redelijkerwijze ook niet worden gecontroleerd, waardoor er indien nodig geen handhaving mogelijk is. De provinciale omgevingsambtenaar wees hierop nochtans in zijn verslag, terwijl ook verwerende partij zelf, in haar vorige weigeringsbeslissing van 21 februari 2019, inzake *“de opgelegde voorwaarden”* stelde dat de voorwaarde *“dat er niet mag worden geparkeerd in de straat naar aanleiding van een eredienst”* *“in praktijk evenwel op geen enkele wijze kan worden afgedwongen”*. Hierdoor bestaat er op het eerste gezicht geen garantie dat de mobiliteitsimpact van de aanvraag daadwerkelijk wordt geredieerd, en dat de decretaal vereiste overeenstemming van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening en met het GRUP effectief wordt gewaarborgd. De beoordeling van de mobiliteitsimpact van de aanvraag is al om deze reden gebrekkig.

De gebrekkige beoordeling van de mobiliteitsimpact van de aanvraag volgt op het eerste gezicht ook uit de vaststelling dat verwerende partij nalaat om dit aandachtspunt zorgvuldig te onderzoeken

en afdoende te motiveren in het licht van de argumentatie hierover van verzoekende partijen tijdens de administratieve vergunningsprocedure en het standpunt ter zake van de provinciale omgevingsambtenaar. Verzoekende partijen hebben zowel naar aanleiding van het openbaar onderzoek als in het kader van de administratieve beroepsprocedure duidelijk en gemotiveerd gewezen op de mobiliteitsimpact van de aanvraag, waarbij ze met name opmerkten dat *“de H. Consciencestraat, tezamen met de Polderstraat, de zeer drukke verkeersas vormt tussen de Elizabetlaan/Knokkestraat enerzijds en de Westkapellestraat anderzijds en kreunt onder het doorgaand verkeer”*, waarbij *“vooral de H. Consciencestraat reeds bezwijkt onder de mobiliteitsdruk”*. Ook de provinciale omgevingsambtenaar wijst op de vaststelling dat *“het aspect mobiliteit een grote bezorgdheid is bij de omwonenden”*, en merkt terecht op dat *“bij de toelichting van de mobiliteitseffecten wordt gesteld dat bij het ochtendgebed er 3 wagens/fietsen te verwachten zijn, 4 wagens/fietsen bij het avondgebed en een 20-tal wagens/fietsen tijdens de woensdagmiddagdienst”*, terwijl *“de mobiliteit nav de aangeboden maaltijden nergens wordt toegelicht”*. In zoverre de aanvrager verwijst naar de openbare parkings in de buurt en naar de gemeentelijke parking in de Pannestraat, stelt de ambtenaar dat *“het weinig waarschijnlijk is dat op deze parkings nog voldoende restcapaciteit beschikbaar is”*, en wordt het nuttig gebruik van de parking in de Pannestraat betwist. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij bij de beoordeling van de mobiliteitsimpact nagenoeg volledig voortgaat op de verklaringen van de aanvrager over de mobiliteitseffecten, en op een nota die door de raadsman van het college van burgemeester en schepenen werd neergelegd naar aanleiding van de hoorzitting. Wat betreft de aanvraag wordt opgemerkt dat verwerende partij in haar weigeringsbeslissing van 21 februari 2019, naar aanleiding van een gelijkaardige vergunningsaanvraag, overwoog dat er *“in de nota bij de aanvraag wordt verwezen naar het feit dat er 10 tot 20 personen deelnemen aan de ochtend- en avonddienst, 60 tot 70 personen voor de wekelijkse woensdagdienst”*, terwijl ze heden overweegt dat *“uit het aanvraagdossier blijkt dat volgende vieringen worden georganiseerd met volgend aantal genodigden: ochtenddienst met een 8-tal gelovigen, avonddienst met een 10 à 12-tal gelovigen, middagdienst op woensdag met een 60-tal gelovigen”*. Er wordt op het eerste gezicht niet verklaard waarom het opgegeven aantal gelovigen, op basis waarvan de mobiliteitshinder wordt beoordeeld, in voorliggende aanvraag minder is dan in de eerdere gelijkaardige aanvraag. Voorts blijkt op het eerste gezicht ook niet dat de nota namens het college van burgemeester en schepenen, waarin volgens de bestreden beslissing aan de hand van onderzoek wordt aangetoond dat de naburige openbare parkings nog niet voor 50 % bezet zijn, en dat de gemeentelijke parking in de Pannestraat nuttig kan en mag worden gebruikt, deel uitmaakt van het administratief dossier. Er wordt tenslotte op het eerste gezicht vastgesteld dat het gebruik van de gemeentelijke parking, volgens de voorwaarde daarover, enkel wordt opgelegd en dus wordt beperkt tot *“speciale gelegenheden zoals een huwelijk”*, zodat niet duidelijk is in hoeverre deze parking ook bij de andere erediensten te allen tijde kan worden gebruikt.

De middelen zijn in de aangegeven mate ernstig.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De tenuitvoerlegging van de beslissing van verwerende partij, waarbij aan de aanvrager een omgevingsvergunning onder voorwaarden wordt verleend voor het verbouwen van een woning naar een woning met gebedsruimte, op het perceel gelegen te 8301 Heist-Aan-Zee (Knokke-Heist), Hendrik Consciencestraat 19, met als kadastrale omschrijving 6de afdeling, sectie G, nummer 0641, wordt geschorst.
2. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.

Dit arrest is uitgesproken in zitting van 12 november 2020 door de achtste kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de achtste kamer,

Marino DAMASOULIOTIS

Pascal LOUAGE